

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 82/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., bytom P. B., zastúpeného advokátom JUDr. O. P., P. B., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. M Obdo V 4/2001 z 25. septembra 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 25. februára 2004 doručené podanie Ing. J. H., P. B., zastúpeného advokátom JUDr. O. P., P. B., označené ako „Ústavná sťažnosť proti rozsudku zo dňa 25. 9. 2003, sp. zn. M Obdo V 4/2001-193“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Obdo V 4/2001 z 26. septembra 2003 (doručenému 29. decembra 2003), ktorým tento súd zamietol mimoriadne dovolanie

generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. decembra 1998 č. k. 7 Cb 53/98-111 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 2. februára 2000 sp. zn. 2 Obo 110/99 vo veci žalobcu Ing. J. H. o zaplatenie 2 035 010 Sk ako náhrady škody, ktorá mu vznikla ako akcionárovi žalovanej akciovej spoločnosti.

Proti rozsudkom všeobecných súdov, ktoré zamietli žalobu sťažovateľa, pretože podľa nich tento v konaní nepreukázal, že mu škoda skutočne vznikla, podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie (na podnet sťažovateľa z 27. februára 2002). V mimoriadnom dovolaní žiadal, aby dovolací súd zrušil označené rozsudky súdov oboch stupňov a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení mimoriadneho dovolania generálny prokurátor uviedol, že všeobecné súdy nevenovali dostatočnú pozornosť skutočnostiam, ktoré by umožnili komplexne posúdiť príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou, nevykonali dostatočné dokazovanie a nesprávne posúdili zodpovednosť žalovaného za prípadnú škodu, čím podľa neho porušili zákon.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd porušil jeho základné právo disponovať s vlastným majetkom garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“).

Sťažovateľ navrhuje, aby senát ústavného súdu po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vyniesol tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 25. 9. 2003, sp. zn. M Obdo V 4/2001, ktorým zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR, porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 9. 2003 sp. zn. M Obdo V 4/2001 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je povinný Najvyšší súd zaplatiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 33.712,- Sk na účet advokáta JUDr. O. P., Advokátska kancelária P. B., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu vo veci podanej sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia označených základných práv rozhodnutím dovolacieho súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd, teda jeho právomoc je v týchto prípadoch subsidiárna.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu č. k. M Obdo V 4/2001-193 z 25. septembra 2003, ktorým tento súd zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu. Keďže ústavný súd sa riadi princípom subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, zistil, že na prerokovanie sťažnosti sťažovateľa nie je daná jeho právomoc.

Ústavný súd k tomuto záveru dospel na základe skutočnosti, že sťažovateľ ochranu svojho práva vlastníť majetok uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi. O nároku sťažovateľa rozhodli všeobecné súdy. Ústavný súd preto nie je oprávnený rozhodovať o veciach, ktoré sú zverené do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného a so zreteľom na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 66/03) bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2004